

Arrest

nr. 231 056 van 9 januari 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. AKTEPE
Amerikalei 95
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 19 maart 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 6 februari 2018 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan de verzoekende partij op 16 februari 2018 ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 23 maart 2018 met referthenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 november 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 december 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat R. AKTEPE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 21 november 2015 wordt aan verzoeker die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Op 11 maart 2016 dient verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van echtgenoot van een Belg.

Op 9 september 2016 beslist de gemachtigde tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Bij arrest nr. 183 150 van 28 februari 2017 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring van deze beslissing.

Op 12 april 2017 dient verzoeker een tweede aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van echtgenoot van een Belg.

Op 13 juli 2017 beslist de burgemeester van Boom tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Op 16 augustus 2017 dient verzoeker een derde aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van echtgenoot van een Belg.

Op 6 februari 2018 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing:

“(…)

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 16.08.2017 werd ingediend door:

Naam: A. A. (...)

Voorna(a)m(en): O. (...)

Nationaliteit: Marokko

Geboortedatum: (...).1981

Geboorteplaats: D. (...)

Identificatienummer in het Rijksregister:² xxx

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging in functie van een Belg de Belgische onderdaan moet aantonen ‘dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstenverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkeringen. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijs dat hij actief werk zoekt.’

Als bewijs van haar bestaansmiddelen legt de referentiepersoon volgende documenten voor :

- Twee uitkeringsattesten dd. 18.09.2017 van de Landsbond van Liberale Mutualiteiten Antwerpen voor invaliditeitsuitkeringen*
- Historiek van uitkeringen door de FOD Sociale Zekerheid*
- Historiek uitkeringen kinderbijslag*
- Een arbeidsovereenkomst en loonfiches bij A. (...) op naam van betrokkene zelf*

De ontvangen bedragen van de FOD Sociale Zekerheid kunnen niet in overweging worden genomen omdat het type van uitkering niet kan geïdentificeerd worden en dus niet kan geoordeeld worden over de aard van de bestaansmiddelen.

Ook met het inkomen uit de kinderbijslag kan geen rekening worden gehouden overeenkomstig de bepalingen van art. 40ter van de wet van 15.12.1980. De voorgelegde documenten van betrokkene zelf kunnen niet in rekening worden gebracht om vast te stellen of de referentiepersoon over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Het is immers de Belg die zich wenst te laten vervoegen die moet aantonen over voldoende bestaansmiddelen te beschikken.

Uit de voorgelegde uitkeringsattesten blijkt dat referentiepersoon van 01.08.2016 tot 31.08.2017 invaliditeitsuitkering ontving met een gemiddelde van € 793,25 per maand. Uit de voorgelegde bewijzen blijkt bijgevolg dat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon ontoereikend zijn. Immers, zij beschikt niet over bestaansmiddelen die ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bovendien dient opgemerkt te worden dat er geen bedrijfsvoorheffing wordt afgehouden van de invaliditeitsuitkering en dat de ontvangen bedragen via de belastingsfiche worden belast het jaar volgend op het jaar van betaling van de uitkering. In feite heeft de DVZ dus geen zicht op de netto-bedragen waar mevrouw effectief over beschikt.

Overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980 is in situatie waarin de bestaansmiddelen ontoereikend blijken, een behoefteanalyse noodzakelijk. Wat betreft het bestedingspatroon van de referentiepersoon betreft, blijkt uit de voorgelegde stukken met betrekking tot de vaste en variabele kosten alvast dat er € 242,49 als maandelijkse huishuur moet betaald worden. Dat is een bedrag dat aangepast is aan het bescheiden inkomen van de Belgische referentiepersoon en getuigt er impliciet van dat de referentiepersoon in een kwetsbare financiële situatie verkeert en de referentiepersoon zich daarvan bewust is gezien zij een sociale woning betreft. Indien zij voldoende inkomen zou hebben, zou zij immers € 386 (+ index) per maand aan huur moeten betalen. Gezien dit gegeven en het feit dat de armoederisicogrens voor 2 personen in België op 1500 euro wordt geschat, is 120 % van het leefloon voor een persoon met gezinslast echt wel het minimum dat de referentiepersoon ter beschikking zou moeten hebben, alvorens het verblijfsrecht aan betrokkene kan worden toegestaan. Voor zover referentiepersoon van oordeel zou zijn, ondanks de duidelijke bepaling in art. 40ter van de wet van 15.12.1980, dat wel degelijk rekening zou moeten gehouden worden met de kinderbijslag die zij ontvangt als zijnde "kind met een handicap ouder dan 25 jaar", dient opgemerkt te worden dat de bestaansmiddelen, met een gemiddeld maandelijks inkomen van € 939,28, dan nog ontoereikend blijken.

De voorgelegde vaste kosten doen aan voorgaande behoefteanalyse geen afbreuk. Uit de aanvraag, bijlage 19ter, blijkt bovendien expliciet te zijn gevraagd naar informatie over de vaste én variabele kosten van de referentiepersoon. DVZ heeft heden geen zicht op de kosten die referentiepersoon dient te maken om in haar levensonderhoud te voorzien, kosten met betrekking tot telefonie, (openbaar) vervoer, eventueel verhoogde medische kosten, ... Het is heden niet aannemelijk dat mevrouw effectief voor zichzelf én betrokkene kan instaan. Behoudens bewijs van het tegendeel, kan geconcludeerd worden dat het verblijfsrecht heden niet aan betrokkene kan worden toegestaan.

Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

(...)"

Op 28 augustus 2019 dient verzoeker een vierde aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van echtgenoot van een Belg.

2. Over de rechtspleging

Verzoeker heeft de Raad, overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet, tijdig in kennis gesteld van zijn wens om geen synthesememorie neer te leggen. Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid van de vreemdelingenwet.

3. Over de ontvankelijkheid

De Raad merkt ambtshalve op dat, overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad kunnen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl.St. Kamer*, 2005-06, nr. 2479/001, 118) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip 'belang' kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT, en G. DEBERSAQUES, *Raad van State. Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413).

Opdat hij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoeker gegriefd is door de bestreden rechtshandelingen en dat hij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet verzoeker bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren.

Het belang dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift en dient ook nog te bestaan op het ogenblik van de uitspraak.

Uit bijkomende informatie die door de verwerende partij aan de Raad werd overgemaakt blijkt dat verzoeker op 28 augustus 2019 een nieuwe aanvraag heeft ingediend voor een verblijfskaart van een burger van de Unie in de hoedanigheid van echtgenoot van een Belg.

Door het opnieuw indienen van een aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie heeft verzoeker uitdrukkelijk zijn wil te kennen gegeven om zijn verblijfsrechtelijke aanspraken nogmaals ter beoordeling voor te leggen aan de verwerende partij teneinde deze ervan te overtuigen haar standpunt, dat zij heeft geuit naar aanleiding van de derde aanvraag, te wijzigen en toch een verblijfstoelating te verlenen op basis van de bij de nieuwe aanvraag gevoegde overtuigingsstukken. De vernietiging van de op 6 februari 2018 genomen beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden kan slechts tot gevolg hebben dat de verwerende partij een nieuw standpunt moet innemen over verzoekers verblijfsaanvraag. De verwerende partij is evenwel hoe dan ook reeds verplicht om dit te doen, gelet op het feit dat zij opnieuw door verzoeker werd gevat. Het indienen van een vierde aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een Belg houdt aldus een gewijzigde omstandigheid in waardoor verzoeker niet langer doet blijken van het vereiste actueel belang (*cf.* in dezelfde zin: RvS 4 april 2003, nr. 117.943, RvS 14 november 2006, nr. 164.727).

Gevraagd naar het belang dat verzoeker nog zou hebben in deze zaak, benadrukt de advocaat van verzoeker ter terechtzitting dat het belang behouden blijft omdat het een principeskwestie betreft. Verzoeker heeft zijn nieuwe aanvraag opnieuw op zijn eigen inkomen gebaseerd. De verwerende partij stelt ter terechtzitting dat er geen belang meer is, er verandert niets aan de rechtstoestand van verzoeker, ook indien de bestreden beslissing vernietigd zou worden, dan nog dient de vierde aanvraag van verzoeker te worden beoordeeld.

Verzoeker geeft zelf aan dat hij zich bij zijn vierde aanvraag, net zoals bij zijn derde aanvraag opnieuw op zijn eigen inkomen beroept. De vernietiging van de op 6 februari 2018 genomen beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden kan slechts tot gevolg hebben dat de verwerende partij opnieuw een standpunt moet innemen over verzoekers verblijfsaanvraag, die gesteund is op dezelfde elementen. De verwerende partij is evenwel hoe dan ook reeds verplicht om dit te doen, gelet op het feit dat zij opnieuw door verzoeker werd gevat.

Er worden geen elementen aangevoerd die zouden wijzen op een belang in hoofde van verzoeker.

Het beroep is niet ontvankelijk.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen januari tweeduizend twintig door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET